

Hajnali utca

Van a nyári hajnalnak egy szakasza, mely az éjjelnél is kísértetiesebb. Már dereng, de még nem tetszett föl az első napsugár. Fakó, ónszínű az ég a legfényesebb napokon, és hideg a rekkenő forróságban is. Egy lélek se jár. Az éjszakai korhelyek már hazatértek, de a hajnali mulatók még nem indultak útnak. Gépkocsi sehol. A csönd oly teljes, a némaság oly döbbenetes, mintha a természetnek elakadt volna a lélegzete, s ordítani akarna, de nem bír valami rémülettől. Ketyegnek a keltőórák, lázasan sietnek a beigazított időpont felé, hogy majd néhány perc múlva goromba csörömpöléssel verjék föl a korán kelőket, akik most álmuk utolsó fölvonását nézik végig, hunyt szemmel. A rigók hangversenye se kezdődött meg.

Aki ilyenkor lepi meg a hajnalt, és szemléli az élet e durva keresztmetszetét, a temetőnél elhagyottabb utcát, mint üres színpadot, ahol nappal a mi drámánkat játsszák, a bérházak mozdulatlan sorát, kopott falaiikkal, tárt ablakaikkal, a lakásokban egy-egy érthetetlen, merőben céltalannak látszó bútordarabot, egy inget, mely a szék karfájáról petyhüdtlen lóg, annak az az érzése támad, hogy egy kihalt várost lát, melynek lakóit egytől egyig megölte valami gáztámadás, s most ő az egyetlen ember, aki a világűrben továbbrobog ezzel a halotti várossal és halotti kellékeivel.

Mindez azonban csak néhány percig tart. Egyszerre léptek hallatszanak valahol, egy kocsi gördül, egy keltőóra berreg, egy madár füttyent, és vége a lidércnyomásnak.

(Pesti Hírlap, 1933. június 11. – S, 65. old.)